

‘Hè, hè’, zegt het meisje. ‘Het begint tot me door te dringen. Dat de vonk uit het al in mij mijn bestemming is.’ Natuurlijk wist ze het wel met woorden en had ze er zelfs al een stukje van blootgelegd, maar nu leek het tot haar binnenste binnenste door te dringen. Door zich over te geven aan de gebeurtenissen van stap naar stap gaat ze op pad. De slak is haar begeleider. Een glibberige glijer die haar laat zien hoe je genietend kan bewegen door aanraking. Zonder te stoppen behoedzaam geven en ontvangen. En altijd je huis én thuis bij je. Best gemakkelijk als het regent. Te gek als je daar mee geboren bent.

‘Je lichaam is je huis’, zegt de slak en prompt komt er een mug en steekt het meisje lek. ‘Getver’, zegt ze, ‘geen gezicht 2008! Als dit genieten is geef dan mijn portie maar aan Fikkie!’ Maar aangezien ze geen totemdier heeft met die naam, blijft ze er mooi zelf mee zitten.

‘Geef het weer’, zegt het al. Ze kan goed luisteren, dat heeft ze inmiddels geleerd. Twijfelen doet ze niet meer. En ze schildert haar gehavende oog. Dan treedt het herstel in. ‘Ik heb mijn gevoelige lichaam lief. Ik hoed en behoed het. Ik koester het en ben vol genegenheid’, zegt ze tegen de tientallen vreugdevol parende slakken. ‘Goed zo’, zeggen twee dikke beige exemplaren, ‘gebruik het als je instrument. Kijk, zo doen wij dat’. En ze vrijen nog een potje.

Maar hoe kan ik nou het beste mezelf versieren? Zo mooi en aantrekkelijk maken dat ik mezelf aantrek en aandacht geef? Zo graag in de buurt van mezelf zijn en met mezelf communiceren? Want dan geef ik tenslotte de Goddelijke vonk ook aandacht en ruimte en kan het dan versierd en wel, ten toon spreiden.

Gelukkig is ook dit jaar de leraar bij de hand. Ze laat het meisje het wezen van de Ceou en omgeving ontmoeten. Het komt tevoorschijn in een paars voortdurend bewegend gewaad.

Hoe kan ik het best de vonk aanspreken? , vraagt het meisje naar de bekende weg.

‘Door je te omhullen,’ zegt het wezen, ‘ik doe het je voor’. En ze komt behoedzaam met haar flarden paars naar het meisje toe. Ze is transparant en beweegt op de wind, in de lucht en heeft het water net verlaten. Traag buigt ze zich naar haar over en draait ononderbroken cirkels om haar heen. Ze voelt een lichte, zwoele wind. Het wervelt om haar heen. Ze geeft zich over en wervelt mee. De wereld om haar heen beweegt en zij beweegt mee.

Van alfa naar omega en verder. Oneindige beweging. Deinend in overgave.

Er is dankbaarheid in haar hart. ‘Oh al, ik blijf voor altijd in u!’

Marjolijn, juni 2008

